

Звѣн

• БР 41 • ГОД. VI • 19 ноември 2012 г. • 0.50 лева

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК!

различни мероприятия, разкриващи многообразието и пъстър живот в училище. Тези убедят родители, обществеността в силата на родолюбивото ни чувство, на таланта и духа на учениците ни. Младите хора ще докажат, че са активни граждани, достойни последователи на своя патрон-Климент Охридски.

народните будители, от които да се учите на трудолюбие, мъдрост и патриотизъм. Знайте, че България има нужда от вас – нейното бъдеще!

На педагогическия екип и на служителите желая здраве, силна мотивация за успешна реализация на всички проекти в личен, общоучилищен и професионален план. Нека все така успешно да изграждате облика на СОУ „Св.Климент Охридски“! Вярвам в професионализма и апостолския ви дух!

Честит празник, приятели на вестник „Звѣн“!

На всички ученици пожелавам здраве и радостни дни! Изживейте в хармония и мир своето детство и младост! Изграждайте себе си, развивайте своя талант, добивайте знания, умения и компетентности! Имате примера на нашия патрон Климент Охридски, на

Честит празник!

**Гено Стайков,
Директор на СОУ „Св.Климент Охридски“ - град Ямбол**

Честит празник, млади приятели на вестник „Звѣн“!

Вече 73 години училище „Свети Климент Охридски“, построено и създавано с любов и възрожденски ентузиазъм през годините, издига ръст, пръска светлина, създава образовани и верни последователи на своя патрон-Климент Охридски.

Това е училище, събрало надеждите и мечтите на ученици, родители, учители. Това е един път на израстване-духовно и физическо. От малчуганите, прекрачили прага на учебната стая, до амбициозните и дръзки юноши и девойки, търсещи своя път на развитие. Един пъстър свят от детски съдби.

Ако нашият народ определя личността на Климент Охридски като „Светилник на цяла България!“, то бих казал, че учителският ни колектив е негов последовател. С не по-малко плам, дързост и постоянство учителите са приятели и партньори на нашите ученици не само в учебния процес, но и в техния живот. Затова след години възпитаниците ни винаги казват с гордост: „Това е моето училище!“

Празникът на училището е приятен повод за равностметка. Факт е, че учениците ни се представят много добре на приемните изпити след сед-

ми клас и още по-успешно се реализират в средните учебни заведения в областта и по-късно във ВУЗ в страната и в чужбина.

Нашите възпитаници имат амбициозно участие и отлично представяне на международни и национални конкурси и състезания по Изобразително изкуство, Информационни технологии, Музика, Хореография, Спорт, Математика. Гордост за педагогическия колектив са 6 медала: 4 златни, 1 сребърен и 1 бронзов; 16 първи места, 13 втори места и много други отличия. Тези резултати изграждат отличния имидж на училището ни сред обществеността в града.

СОУ „Св.Климент Охридски“ е синоним на изградени традиции в учебно-възпитателния процес и на търсене на нови методи и форми за посрещане на интересите, потребностите и желанията на нашите ученици. А това е мощен стимул в посока на техните изяви и постижения.

За втора година в процес на реализация са общо 21 проекта по Европейската програма „Успех“, в която са включени около 300 ученици. Това е един проект-палитра от цветове, музика и танци, който гарантира съвременен и качествен процес на развитие на млади дарования.

В навечерието на патронния ни празник се организират

Нашето училище...

Кристиян Николов Пенев ученик от 5 „г“ клас бе награден със сребърен плакет с лика на Св.Климент Охридски и грамота от директора на СОУ „Св.Климент Охридски“ – Ямбол, господин Гено Стайков за проявена съобразителност, себепотрицание и героизъм при опит за спасяване живота на Атанас Митков Митев от 8 „г“ клас. Неговата постъпка е пример за героично поведение в труден момент.

ТАЛАНТИТЕ НА СОУ „СВ.КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“ - ЯМБОЛ

Русский язык- дорога в русский мир

Русский язык- дорога в русский мир, дорога в новый, неизведанный для меня мир. Я никогда не ездил в Россию и не знаю ее. Она мне кажется мистериозной, незнакомой и любопытной. Я хочу хорошо выучить русский язык, поехать в Россию, общаться с русскими людьми. У меня большое желание познакомиться с русской культурой.

Бесспорно у каждой страны своя удивительная сокровищница культурного наследия.

В народном творчестве всегда есть мифические существа, прославленные в боях богатыри, красивые и умные девушки. В этих произведениях показана мудрость народа, его мировоззрение. Никто с точностью не может сказать , когда русские начали петь былины о воинских подвигах и сочинять волшебные сказки. Они передавались

потомкам вместе с обрядами и брядами. В них заключается народное богатство.

Былины появляются в Киеве, на ярмарках в Новгороде, в разных краях Новгородской земли. Они рассказывают об устройстве первых русских городов , что помогает нам представить себе жизнь людей в далеком прошлом.

Не задумываясь, мы можем сказать, что культура –одна из отличительных черт страны.

Культура России- это совокупность наследия предыдущих эпох и множества культур мигранционального государства.

Когда мы говорим о культуре России, мы представляем себе красоту, необъятность этого великой страны. Наряду с этим перед нами многообразие, простота и таинственность- богатая душевность русского народа.

В русской культуре показано мастерство великих творцов. Кажется, сама история смотрит на нас из произведений талантливых писателей, с холстов замечательных художников, со сцены театра, из опер выдающихся композиторов, со зданий знаменитых архитекторов!

Русская культура так необъятна! Она вводит нас в незнакомый и необозримый мир, который полон красоты и величия...

Я переполнена яркими впечатлениями, хотя я так мало знаю русскую культуру.

Я делаю свои первые шаги в русский мир!

Маргарита Камарашева – 10 „а“ клас - 1 място в конкурса за литературно произведение „Русский мир глазами детей“, с преподавател по Руски език г-жа Стефка Дакова

Моята автобиография след 10 години

Днес в националната емисия ще ви разкажем за международния успех на една жена, българка, информатик, очаровала комисията със своето откритие в сферата на информационните технологии и науката. Колко добре звучи нали? Чак за малко да повярваш, че това е реалност, но все още не е. А може ли да бъде? Разбира се, че е възможно, но напред във времето. Евентуално след десет години, когато догоя голямата си мечта, а именно – да стана преуспял информатик с добро образование и висока заплата. Или пък защо да не съм мениджър на подобен човек. Аз съм отговорна, отворена към хората, намирам общи теми за разговор. Като цяло съм сговорлива и едва ли на някому му представлява трудност да общува с мен. Още по-добре би било, ако такъв човек работи за мен и представя собствения ми бизнес на силни и заможни предприемачи в чужбина, с които сключваме успешни сделки и така докато натру-

пам и първия си милион. Някой от вас ще реагира бурно, на други ще им се стори странно, че човек с български произход си поставя такива високи цели. Ще кажете, че е невъзможно това да се постигне! Е да, ама не! Невъзможни неща не съществуват, особено за мен. Не съм сигурна каква точно искам да стана в живота. И вярно малко съм неуверена в себе си, но според мен това се дължи на възрастта. Съществува максимата, към която аз силно се придържам, и тя гласи: „Животът не е за мързеливите, което с прости думи ще рече, че за да успееш в живота, в работата, в семейството, трябва да се трудиш постоянно. Да си дадеш силен старт в преследването на мечтите и това да бъде единствената ти цел, докато не получиш това, което искаш. Но съществува за жалост и друга страна в живота. Такава, в която или не вземаш участие, а съдбата сама решава какво да се случи с теб в професионален

и непрофесионален план. Но-най важно е никога да не изпускаш точния момент. Да се хванеш здраво и да грабиш с все сили всички ония блага, които ти предлага на куп, защото те са временни и няма да те чакат там цял живот, за да се възползваш от тях. Животът ни е един преломен момент-днес сме тук, а утре ни няма. Затова е важно никога да не се демотивираме от това към което се стремим с думичките „не мога“, „не знам“, защото няма човек, който да се е родил научен. Всичко се постига много мъка от наша страна и донякъде с късмет, който или имаме, или заместваем с още повече усилия и постоянство, а дай Боже и да имаме вроден и талант. Тогава успехът е само на една ръка разстояние от нас. Да направим усилие, да се протегнем и да го вземем.

Николета Зехирева, 11 „б“ клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Грозданка Дервенска

Какъв човек съм аз?

Колко често си задаваме въпросите Какъв човек съм аз?, Какви сме всъщност? и отговаряме ли честно.

Какъв човек съм аз? - рязко си задаваме този въпрос и още по-рязко отговаряме честно. Гледаме грешките на другите, виждаме недостатъците им, понякога им казваме, какво е правилно и какво неправилно за тях. Истината е, че често поглеждаме другите, а нас самите-рядко. Рядко се питаме, за това дали сме истински и дали вършим нещо полезно, защото смятаме, че е правилно или просто правилно за

околните. Човек трябва да остане себе си и въпреки всичко и всички.

За себе си знам, че се старая да бъда самата аз. Знам, че понякога правя грешки и съм нетърпелива, знам, че истинските мигове не могат да се купят. Често ми се налага да рискувам, да взимам решения. Разбирам, че невинаги съм права, но това съм аз, истинската аз.

Близките ми казват какво е добре за младите хора; какво е неправилно, какви ще бъдем, ако не ги послушаме, и твърдят, че тяхното мнение е по-важно от нашето. Казват ни,

че са ни предупредили за последствията от даденото действие.

Но аз мисля, че ако не опитаме, ако не вслушаме в собственото си мнение, а просто се съгласяваме с другите и с тяхното мнение, не можем да разберем, какви всъщност сме. Знам, че трябва да следваме решенията си с високо вдигната глава. Така и съм възпитана. Родителите ми винаги са ми казвали, че не трябва да се отказвам от нищо. Ако не стане от първия път, трябва да пробвам втори, трети път и колкото пъти е необходимо, че щом вярвам, в нещо, че

ще стане, то наистина ще стане. Казвали са ми да не оставям мечтите си, да ги преследвам, колкото и недостижими да са те. Знам, че семейството ми винаги ще е до мен и ще ме подкрепя.

Убедена съм, че няма да знам, какво е животът, ако оставя другите да ме управляват и да взимат решения вместо мен.

Това съм аз. Такъв човек съм. Знам, не съм перфектна, но съм себе си.

Анелия Петрова – 9 „б“ клас, с преподавател по Психология и логика г-жа Ива Панева

Моят свят след десет години

Десет години е дълго време да предскажем какво ще се случи с нашето бъдеще, но ще опитам да го направя, да си въобразя или да изразя своите възгледи и представи, свързани с моя светоглед за живота в бъдещето, тогава когато бъда на 27 години.

Такъв ли ще бъде животът както днес?

Според мен, след 10 години ще има още нови технологии освен компютъра. Всичко ще се механизира: ще се открият нови изобретения, техника в медицината, науката. Ще трябва да се приспособим към новите технологии и живот.

С всеки изминал ден се измисля нещо ново. А какво да говорим след 10 години. Може тогава да е възможно да се „купува живот“, „ да има изкуст-

вен живот“, „изкуствено сърце“. Повече ли ще са идеалите и ценностите от днес, или те ще се променят, неузнаваемо в живота чрез труд? Тогава повече ли ще са хората, които имат идеали и мечти, но не печелят на гърба на другия?

Обикновено всички новости раждат и недостатъци. Често карат човек да се превърне в роб на парите, в човек мижитурка, чийто единствен смисъл за него са парите или материалното , независимо как ги получава.

Аз мисля, че след 10 години подобни хора ще бъдат мнозинство в света, а ценностите и достойнството ще изгубят значението си.

След 10 години моят свят ще бъде свързан с градене на кариера и ней-

ното развитие, в борба с „лъжливите ценности“, в крак с новото време, наука и технологии. Надявам се след 10 години да бъда удовлетворена от себе си, от своя избор и начина на живот. Надявам се да не съжалявам за всяко взето мое решение, свързано с кариерата ми, бъдещето ми развитие или в личен план.

Всичко повлияно от живота, може да се промени в моя свят след десет години: с трудностите, проблемите и борбата за оцеляване. Но в личния ми свят няма да се промени идеалът към доброта и красота, истина и лъжа.

След 10 години светът ще е друг. А моят космос – какъвто си го направя – по-лесен или по-труден. Зависи какво ще отстоявам, какво ще имам и какво ще

бъда. Да имам ли да бъда? В моя свят /космос/ по-добре да бъда, а след това и да имам.

Не мога категорично и пристрастно да кажа, да твърдя, какъв ще бъде животът, светът след 10 години!

Но се надявам моят свят след 10 години да бъде подобър от днес и красив от утре. Само знаей, че искам да бъда щастлива, да се радвам на професията си, да имам добри приятели и така очаквам да бъде. Вярно е, че бъдещето е загадка за всички, но и всички го очакваме с надежда и оптимизъм.

Паунка Костадинова – 12“а“ клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Грозданка Дервенска

По стъпките на Възрожденците

*Възрожденци наши!
Пред строгите погледове наши,
ние пишем и четем, на български без проблем!
А Паисий Хилендарски!
Той си се представи царски!
Той написа нашата история,
а не поредната компютърна фантасмагория.
Иван Вазов писател наш,
писа уникални не веднъж, не два.
Спечели той с тях нашето внимание.
и помогна за доброто ни образование.
Благодарение на възрожденците ви стъпки,
ние потиваме знания като гъбки.
А България една,
е осмо чудо на света!*

Алекс Миленов Марчев – 6 „б“ клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Динка Маринова

Есен

Есента почука на вратата, свила песен от гората-тъжна и студена, жълта и червена.

Дошла с цветните коси, обгърнала зелените тревы, тя своя блясък преоткрива и с красотата си света пленила.

Вятър вее вред в гората, придобъл от небесата, хванал за ръка цветята и повел ги с ятата нейде в топли страни сред искрящите лъчи.

Есента почука на вратата, свила песен от гората -тъжна и студена, жълта и червена!

Мариана Василева – 7“в“ клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Светла Петрова

ТАЛАНТИТЕ НА СОУ „СВ.КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“ - ЯМБОЛ

Битието – това е обективната реалност, която ни заобикаля независимо от нашето съзнание. Звекото от нас битието означава различно нещо. За един е простото ни ежедневие, а за друг – духовно израстване.

Ти си моето битие! Какво би означавало това просто на пръв поглед израчване?

Аз лично бих отговорила, че това е слабостта ми към даден човек. Някой много мил, свиден, скъп на сърцето ми. Много силни думи! С тях искам да кажа, че бих могла да прекарам

Есе

цял един живот с този човек, че давам всичко, за да виждам ежедневно усмивката на лицето му, да мисля, че е добре.

Но не винаги чувствата са споделени. Защо ли? Защото ние казваме на човека до нас, че е нашето битие, а той се опитва да каже същото, но на някого друго. Съжаление такъв е животът. Прави нещата сложни и неприятни за нас – обикновените хора.

Понякога пътят на нашите стремежи се оказва една тясна задънена улица, от която няма изход. Нападат ни носталгични чувства. Парчетата на пъзела на живота ни са разместени или липсват. Тогава всичко, за което сме се борили рухва. Както си мислим, че всичко е наред и на мястото си, изведнъж вече го няма. Отчаянието си проправя тънка пътека през съзнанието ни и поражда неувереност и недоверие към околните и към самите нас. Зная, че животът поставя на колена силните, за да ги тества,

а слабите не ги закача, защото те цял живот са на земята.

Днес се опитваме да кажем на някого “Ти си моето битие!”, а той се опитва да го каже на друг човек. Това ще сломи духа ни за момент, но трябва да се изправим и да продължим да търсим човека, който ни чака там някъде, за да ни отвърне със същите думи: “Ти си моето битие!”

Таня Илиева – 11 “б” клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Грозданка Дервенска

„Моята биография след 10 години” - така започва началото на бъдещето.

Това съм аз – момиче на прага на своето пълнолетие, чийто живот тепърва започва, вратите на света ще се отварят, чийто провали ще я сломяват, но ще се изправи и продължава напред, за да достигне до желания успех. Аз съм момичето, което ще се пренесе за миг 10 години напред във времето, предричайки своето бъдеще. Бъдеще, което силно желая да бъде лесно – като песен,

но за жалост не би могло да бъде, тъй като и животът не е приказка.

Като всяка друга подрастваща личност и аз мечтая да добро образование, успешна кариера и любящо семейство със съруг и деца. Бих могла да преразкажа някоя любима „Дисни” приказка за желанието тя да бъде моя съдба. Но това е почти невъзможно. Знам, че бъдещето ми не би било

Нирвана, пълна с блестящи дъги и препускащи еднорози, защото такива са времената, в които живеея. Няма и намек за подобрение, който да вдъхва идеята, че дори след 10 години не би имало светлина в тунела.

Непосилна съм да предрека какво би се случило с мен след 10 години, какъв ще бъде животът ми, нито какво ми е предначертала съдбата. Но това, което

знам е моето настояще и мога да кажа, изпълнена със сигурност, че ще дам най-доброто от себе си, всичко на което съм способна, да продължавам да вървя гордо по пътя към успеха.

Таня Стоянова – 11 „б” клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Грозданка Дервенска

Може ли да бъде оправдана завистта като мотив за собствено развитие?

Завистта, чувството, което те кара да поискаш чуждото щастие за себе си, да пожелаеш неуспех за близкия за сметка на твоя. Можем ли да кажем, че завистта е пътят към собственото ни развитие? Според мен не е така.

Завистта те кара да искаш притежаваното от другия, но не ти да го постигнеш, а да го откраднеш. По този начин ти не започваш да се развиваш, а да гледаш другите. Постоянното наблюдение на техните успехи и искането това да са твои те прави завистлив.

Но защо завидваме? Не трябва ли да се радваме за

близкия и да искаме да го настинем или дори заднимем? Тук се въвеждат две понятия: идол и съперник.

Идолът е човек, който е заслужил нашето възхищение и ние искаме да следваме неговите примери, да постигнем неговите успехи, но нито за миг не си пожелаваме да сме на негово място. Желанието ни е да сме един до друг на стълбата на успехите. Чрез идолите човек се развива до едно пожелание. Положението, в което се намира нашия идол. Нашата цел не е да го надминем, а просто да застанем рамо до рамо до него. При съперниците не е така.

Когато имаме съперник, нашия приоритет е да го надминем, да покажем, че сме по-добри. Но отново завистта няма място тук. За всеки човек най-добрият съперник е светът и цялата човешка раса. Стремемът да сме най-добри в света ни кара да се развием напълно, защото може да надминем хиляди, но остават още много хора – милиарди. Когато съперникът ти е толкова силен, ти се стараш да станеш още по-силен. За развитието ти като личност и в професионален аспект това е много важно.

Но, ето, че завистта не намира място нито при идолите, нито при съперниците. Какъв е нашият изход от това?

Завистта не е чувство, което ти помага за собственото ти развитие, а точно обратното. Тя те застопорява на едно място и не ти позволява да се движши напред, дори те дърпа назад. Докато завидваш за чуждите успехи, ти забравяш за твоите. Започваш да мислиш, че не си достатъчно добър и губиш увереността си. Започваш да се обсебваш от чуждото нещастие и забравяш за себе си. Промениш изцяло личността си. Спираш да имаш стремежи и мечти и на тяхно място се немесват желанието за чуждото нещастие. Душата става нечиста. Тя не може и няма да намери покой. Ще се лута вечно из тъмните коридори съзнанието, изпълнено от мрака на завистта. Светогледът на дадения човек ще се промени – от многоцветния към черния, обиспан с нещастие свят. Това не трябва да е така. Трябва да можем да виждаме света такъв какъвто е, а не такъв какъвто

едно определено чувство го прави.

Завистта не е средство за развитие, а средство за самосъжаление и самоунищожение. Чрез нея ние не само погъваме в мрака, но и изгубваме малката светлинка, която преди е блушувала радостно. Пропадаме надолу към бездната и забравяме за спасителната стълба само на ръка разстояние от нас. В един момент може да се усетим, да протегнем ръка, но там няма нищо. Толкова дълго време сме били заблудени, че когато искаме отново да се върнем към светлината, мракът да ни е приклеил към себе си и да е отрязал всякакъв път към доброто и спасението. Така завистта печели. Тя е погубила още един живот и е разрушила още една личност.

Трябва ли да позволяваме това да се случи? Естествено, че не. Аз лично не познавам човек, който да иска цял живот да гледа чуждите успехи, докато той тъне в неуспехи, нещастие и самосъжаление.

За развитието на една личност към добро трябва две основни неща – мечта и вяра в мечтата. Без тях човешката душа лесно може да се поддаде на тъмните чувства и да унищожи своята, а пък може и нечий друг живот.

Това е нещо, което не трябва да се случва и смятам, че всеки човек трябва да се постарее да изпълни мечтата си, без да си помисля дори за миг за завист.

Мария Желязкова – 10 „б” клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Грозданка Дервенска

По пътя на възрожденците

През един октомврийски ден, ученици от 6 клас от СОУ”Св.Климент Охридски” тръгнахме на екскурзия по пътя на българските възрожденци, подготвили и осъществили освобождаването на България от близо петвековно робство. 26 ученика и г-жа Маринова поехме към Карлово и Калофер, където посетихме българските светни там и преживяхме отново трепета на онези съдбовни дни от 1876 година.

Най-напред разгледахме къщата – музей „Васил Левски”. Родната къща на Апостола на българската свобода, се намира в западната част на Карлово, близо до централния площад „20 юли”. Къщата е построена в края на XVIII. Представлява скромна сграда в стил, характерен за ранното възрождане. Състои се от спалня, гостна, зимник, работилница и бояджийница, калдъръмен двор, чешма с бистра вода, чешмири и китна градинка, дувари, стара астма. Всичко това говори за изключителна скромност и отдалеченост от хорската суета, което е допринесло за оформяне на характера и формиране на идеала на Апостола за свобода – „Равенство и братство”. Той е посетил живота си за постигането на тези цити човешки привилегии.

Недалеч от центъра на Карлово са запазени около 115 къщи, обявени за паметници на културата, където все още витае възрожденският дух. Разходихме се из тихите калдъръмени улици, насладихме се на красивите фасади на къщите, дървените порти и кепенци, стенописите по зидовете, китните дворове с асти и чешми. Тук са и родните домове на братята Евлоги и Христо Георгиеви, които са работили и мислели за освобождението на поробената си родина. В Румъния застават начело на голяма политическа и благотворителна организация. Подпомагат млади българи да добият високо образование в чужбина и да посветят силите си за напредъка на своето отечество. През 1874 година изпращат книги и учебни пособия, парични помощи на сънародниците ни в Македония. По-големият брат – Евлоги, доживява освобождението, участва в стопанския живот на страната, подпомага родния си град Карлово.

Пътешествието в историята продължи по-нататък в гр. Калофер – малко китно градче, закътано в полите на южните склонове на Стара планина.

Маршрутът ни мина най-напред през къщата – музей на Христо Ботев. Родната му къща е изгоряла по време на освободителната война, но е била построена отново в началото на XX век. В нея е представена документална експозиция, която представя живота и творчеството на поета. В двора има паметник, както на поета – революционер, така и на майка му.

Даскал Ботьовото училище е изградено през 1848 година, намира се в центъра на Калофер. На I – вий етаж е Художествената галерия, в която видяхме творби, свързани с историята на града и с поета Хр. Ботев. Пред него се намира камъкът, до който революционерът изнася своята реч против властта на Турция – 24.05.1867 година.

Възрожденската църква „Св.Богородица” също е свързана с историята на града. В двора ѝ има скромна църковна килия. Тя е подслонила даскал Ботьо, когато пристига в гр.Калофер, за да бъде учител. В нея е роден поетът Хр. Ботев.

Трудно е да се опише вълнението, което ни обзе при досега до тези светни. Сякаш с машината на времето се върнахме със 136 години назад. Преживяхме ентусиазма и „пиянството на един народ”, жадуващ за свобода и справедливост, взел историята в свои ръце, заложил на карта единствено мизерния си живот и поругаваното си достойнство.

Препускайки във времето, неусетно се озовахме на кораба „Радещки”, чухме заветните думи на Борца: „Ний летиме за свобода, кръв ще леем днес...”. Яздихме с бутновниците от Хвърковатата чета на Бенковски, разваляхме знамето на революцията.....

Вървейки по калдъръмените улици на възрожденските градове, в съзнанието ни отекваха заветните думи на Паисий „О, неразумний юроде, поради що се срамини да се наричаш българин. И ти имаш славна история и владетели...” думи, които събудиха от петвековен сън един юначен и славен народ.

Пътуването ни приключи в късния следобед, но усетихме, че нещо се промени в нас и то завинаги. Какво е то? Ново чувство ни завладя – наречено патриотизъм. То ще ни съпровожда и далеч зад пределите на родината ни / ако пътищата ни ни отведат/. Но в сърцата ни винаги ще носим духа на възрожденците и ще решитираме без страх и срам:

„Аз съм българче свободно
В край свободен аз живея...
...Българин да се наричам
Първа радост е за мене”

Роси Христу – 6 „б” клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Динка Маринова

По стъпките на възрожденците

По стъпките на възрожденците
ний вървим
и славим си предците
на народа наш, любим.

Левски не спял-
планове кроял,
от град на град
комитети посял.

Там Радецки някъде се белей,
на Козлодуй пристига гръмко,
Ботев българското знаме веи,
четата хайдушка песен пей.

Руски армии на помощ идват.
Турци славно побеждават,
българи освобождават!

Евангелина Кръстева – 6 „б” клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Динка Маринова

НАША ГОРДОСТ

Теодора Ананиева Младенова, ученичка от 3 „а“ клас, се представи блестящо на републиканското първенство по Карате Киокуинкай, което се проведе в град Варна. След утвърдителна победа над конкурентите си в дисциплината „КАТА“, Теодора завоюва призовото първо място – златен медал, купа и грамота.

Теди, всички се гордеем с теб!

Танцов състав „Звънче“ при СОУ „Свети Климент Охридски“ - Ямбол, с ръководители г-н Йонко Койчев и г-н Румен Тодоров спечели златна лира на Орфей, град Стара Загора.

„Математическа есен“ – колко знам, колко мога

В математическо състезание „Математическа есен“ участват ученици от 5-ти, 6-ти и 7-ми клас разпределени в три възрастови групи. Ще се решават изчислителни и логически задачи, ребуси, задачи за геометрични фигури и тела съобразно възрастовите особености на участниците.

Конкурсът ще стимулира развитието на математическата мисъл на учениците, ще засили интереса им към математиката, ще популяризира добрия опит, ще укрепва връзките между ученици, родители и ученици и ще продължи традицията за провеждане на математически конкурси в чест на патронния празник на училището.

Очакваме всички желаещи на 21 ноември 2012 година в 12.00 часа в СОУ „Св.Климент Охридски“ – Ямбол.

Повече езици – път към бъдещето

Малките приятели на английски език от 3-ти и 4-ти клас ще мерят сили в състезанието „Аз обичам английския“. По-големите им съученици от 5-ти и 6-ти клас, ще изготвят картички на тема: „My school subject“. Най-големите от 7-ми до 12-ти клас, ще доказват знанията си в състезанието „I love English“.

Гимназистите, изучаващи руски език, ще пишат есе на тема: „Руский язык-дорога в русский мир“.

Клуб „Да изразя себе си чрез танц“ при СОУ „Свети Климент Охридски“ - Ямбол, с ръководител г-н Йонко Койчев.

Състав на Ученически съвет при СОУ „Св.Климент Охридски“ – Ямбол за учебната 2012 / 2013 година

Дамян Димитров Стоянов – V „а“ клас, Христиана Ангелова Томова – V „а“ клас, Недко Митков Иванов – V „б“ клас, Патрисия Руменова Русева – V „б“ клас, Иванета Станимир Ташкова – V „б“ клас, Илина Веселинова Величкова – V „в“ клас, Йорданка Димитрова Димитрова – V „в“ клас, Цветана Неделчева Илиева – V „г“ клас, Евангелина Георгиева Кръстева – VI „б“ клас, Глория Тодорова Тодорова – VI „в“ клас, Дебора Станимирова Стоилова – VI „г“ клас, Божидара Златева Златева – VI „г“ клас, Деница Иванова Иванова – VI „г“ клас, Марчело Валери Ангелов – VII „а“ клас, Мартин Митев – VII „а“ клас, Александра Федирова Христова – VII „а“ клас, Борис Атанасов Борисов – VII „б“ клас, Стефан Начев Начев – VII „б“ клас, Ангелия Александрова – VII „б“ клас, Александрина Божилова – VII „б“ клас, Виктория Миленова

Илчева – VII „в“ клас, Мадлен Минкова Минова – VII „в“ клас, Костадин Валентинов Белчев – VII „в“ клас, Габриела Стойкова – VIII „б“ клас, Мериам Иванова Василева – VIII „в“ клас, Тина Йорданова – VIII „г“ клас, Росен Руменов Гецов – IX „а“ клас, Стоян Димитров Димитров – IX „а“ клас, Анелия Динева Петрова – IX „б“ клас, Христина Христова Христова – X „а“ клас, Кристина Антонова Антонова – X „а“ клас, Яница Валентинова Вълева – X „б“ клас, Мария Живкова Желязкова – X „б“ клас, Мария Павлова Иванова – X „б“ клас, Николета Василева Зехирева – XI „б“ клас, Паунка Костадинова – XII „а“ клас.

Ученическият съвет на СОУ „Св.Климент Охридски“, град Ямбол е високо интелигентна общност от по-няколко представители от всяка паралелка от V-ти до XII-ти клас. Това са

хората на бъдещето. Занимават се с много благотворителни дейности като:

- посещение на домове за деца, лишени от родителски грижи;
- посещение на домове за възрастни хора по случай голе-

- ми български празници;
- събиране на средства с цел подпомагане на ученици от училището, изпаднали в нужда от дори морална подкрепа;
- засаждане на зелени площи и дръвчета в училищния двор, за да има едно светло и еколо-

гично-чисто утро.

Те творят идеи, които се осъществяват във възможно най-кратки срокове.

Техните творби се публикуват на страниците на училищния вестник „Звън“, който е тяхна реализирана вече години

наред идея.

Да бъдеш член на Ученическият съвет предполага отговорност, силен и буен дух, готов да събуди такъв в лицето на останалите ученици.

Какво още чакате, за да се присъедините и включите?